

SZÓVÁLTÁS

Rövid távon be lehet csapni

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Noha nem vagyok előfizetőjük, figyelemmel, mi több, élvezettel olvasom elemző cikkeit, amelyekkel lehet egyetérteni, vagy egyet nem érteni, de amelyek a hazai zurnalisztika — napjainkban sajnálatosan ritkán fellelhető — színvonalas, és egyben emberi, szakmai tisztességet visszatükröző termékei sorába tartoznak.

Egyik legutóbbi, az *Üzetés* a paradicsomban című cikke, illetve annak bizonyos megállapításai még akkor is vitára ingerelnek, ha írásának olvasása közben egyébként sűrűn bólogtam.

De éppen ezért szeretném megkérdezni, nem gondolja-e, hogy:

— az Ön által teljesen normálisnak minősített parlamenti támadások tulajdonképpen teljesen abnormálisak, csaknem semmi közük a konstruktivitáshoz, miközben ezek háttérben a nagyjából egy évtizeden keresztül, rendkívül gondosan — és mitagadás, külső támogatással — előkészített hatalomátvétel fiaskójának, számukra mind a mai napig ható traumája húzódik meg, amelynek következményeit Ön is — cikkében másutt — a „kishíján belebolondultak” megfogalmazással jellemez?

— a minisztériumok csöndes fedezékébe való visszahúzódnak — az Ön által feltártak mellett — az is oka lehet, amit éppen az Ön lapjának ugyanabban a számában a Válaszra vár a szóvivő cím alatt olvashattam?

— a taxisok kezdetben békés felvonulásként indult blokádját nem annyira a — romló emlékezetem szerint — kb. 50 százalékos áremelés ténye és bejelentésének körülményei, mint inkább a gyorsan eszmélő „ellenzék” szervező tevékenysége váltotta ki?

(Az ilyen, sőt, ennél jóval nagyobb mértékű áremelések honunk határain kívül sem ismeretlenek. Németországban, pár hónapja például 30 százalékos benzináremelést rendelt el a kormány. Ami pedig az utolsó pillanatban történt bejelentéssel szembeni szemrehányást illeti, emlékeztetném az akkori helyzetre, amelyet a három napra való szén-hidrogén-készlet jellemzett.)

— noha elfogadom azt, hogy egy külügyminiszter ne írjon magánlevelet, de e lépése csak azért terebélyesedhetett botránnyá, mert a — azóta elnökké megválasztott — címzettnél hiánycikk az etika, az emberi — és ez esetben az állampolgári — tisztesség?

(Úgy tűnik, hazánkban egyre több baj van az elnökökkel!)

— csak félig igaz az állítás, hogy „A nép nem hülye és nem

lehet becsapni.” Sajnos, rövid távon be lehet csapni! Éppen ezért nem az első nemzeti kormánynak kellene 1956-ra emlékeznie, hanem a kormány ellenzékének.

Jóformán mindennel egyetértek, amit az SZDSZ-t elemző részben leírt, kivéve az alább idézett, sommás mondatát, mely szerint: „Márpedig azt le kell szögezni, hogy a szabaddemokratáknak nem ez a céljuk.” Lehet, hogy sokan akadnak soraikban, akikre érvényes ez a megállapítás. De a mai — pártjukon belül tulajdonképpen megbuktatott és mégis — hangadókról fenti megállapításának pontosan az ellenkezőjét vallo!

Éppen ezért állítom, hogy nekik kellene 56-ra emlékezniük. Mert a rövid távon megtéveszthetők ébredése — amelyet fenn a kormányzás terhétől megszabadultak, lenn meg a hozám hasonlók szorgalmaznának — olyan robbanást eredményezhetne, amelybe — külpolitikai környezeti adottságainkat és a nyugati politika „jóra való restségét” figyelembe véve — a nemzet maga pusztulhatna bele, jobb esetben ismét ott kezdvén az újjáépülést, ahol 1920-ban is kezdeni kényszerült.

Végezetül megkérdem, valóban komolyan gondolja, hogy — teszem azt — **Eörsi István**, vagy Pető Iván, netán TGM bármely, a nemzet érdekében álló ügynek megnyerhető? Én ugyanis nem!

Leköteleznie, ha válaszra méltatna.

Tisztelettel:

Némedi József

okleveles villamosmérnök

Tisztelt Némedi József!

Amit írtam, komolyan gondoltam, bár elfogadom ellenvéleményét is. Szerettem volna egy válságos helyzetre fölhívni a figyelmet, s egyúttal arra is, hogy a politikai természetű válságot politikai eszközökkel lehet és kell föloldani.

Ha nem hinnék abban, hogy a Szabad Demokraták Szövetsége és annak vezérfélpiselői nem a nemzet ügyét szolgálják, nem híhették a parlamenti demokráciában sem. Más kérdés, hogy vannak módszerek, amelyeket a demokráciára nézve veszélyesnek tartok. Bizom abban, hogy az Ön által említett liberális politikusok ellenfeleikről a maguk kritikai álláspontját fönntartva sem feltételezik, hogy nem a nemzet ügyét szolgálják.

A parlamenti demokráciában éppen ez a szép. És ez a csúnya is. Hogy tisztelnünk kell ellenfeleinket.

Üdvözl:

Bencsik András